

תת"ע 6039/04/16 - ארביב מלכה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6039-04-16 מדינת ישראל נ' ארביב מלכה
תיק חיצוני: 90502467070

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
ארביב מלכה	המבקשת
מדינת ישראל	נגד המשיבה

החלטה

לפני בקשת הנאשמת למחיקת כתב האישום מחמת התיישנות.

כנגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה מיום 1.10.13 של נהיגה במהירות של 121 קמ"ש בדרך עירונית בה המהירות המותרת הינה 80 קמ"ש בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

ב"כ המבקשת טען להתיישנות כתב האישום שהוגש ביום 13.4.16 בניגוד להוראות סעיף 239א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש), התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ").

המשיבה טענה בתגובתה כי יש לדחות את בקשת המבקשת וזאת כיוון שההודעה על ביצוע העבירה נשלחה אליה ביום 21.10.13 בדואר רשום שמספרו RR000660175H4 וההודעה חזרה כ"לא נדרש".

לתגובת המשיבה צורפו צילום מסך של מערכת "דזותן" המשטרית המעיד על משלוח הדואר וחזרתו כ"לא נדרש" והעתק אישור מסירה שחזר כ"לא נדרש".

יצוין כי צילום המסך אינו קריא, ועל אישור המסירה אין חתימה ותאריך ולכן על פיו לא ניתן לדעת מתי נשלחה ההודעה.

עיון

סוגיית ההתיישנות בעבירות תעבורה נדונה בהרחבה בתת"ע (נצ') 775-07-08 מדינת ישראל נ' אבו סביה, לא פורסם (מיום 29.5.10) (להלן: "פס"ד אבו סביה").

עמוד 1

פסק הדין התייחס לסעיפים 239 א ו- 225 א לחסד"פ באשר לחובת משלוח הזמנה לדין בדואר רשום בפרק זמן של 4 חודשים בעבירה שתועדה במצלמה ולרציונל מאחורי הוראות הסעיפים שמטרתם לאפשר לנאשם להתמודד עם הדוח או האישום ולהתגונן מפניו באופן אפקטיבי. ברור כי ככל שחולף הזמן ממועד ביצוע העבירה קשה יותר לנאשם לזכור את האירוע והדבר מקשה על יכולת ההתגוננות שלו.

באשר לנטלי ההוכחה בדבר משלוח הודעה על ביצוע העבירה במועד, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

דהיינו אם הוכיחה המאשימה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל הנאשם מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

נקבע בפסיקה, כי כדי להוכיח שההודעה נשלחה בדואר רשום כדין על המאשימה לעשות כן באמצעות אישור מסירה הממולא כדין. וכדברי כב' השופטת איראלי בפס"ד אבו סביה:

"אין במסמך זה, לטעמי, כדי להוות ראיה מספקת לשם החלתה של חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות. בעניין זה הריני מקבלת את טענת ב"כ הנאשמת, לפיה "אישור המסירה" עליו נסמכת המאשימה, חסר פרטים מהותיים שבהעדרם, אין לבסס עליו את חזקת המסירה. עובד רשות הדואר ציין רק את שמו "עבד" ואת התאריך "23.4.08" וסימן איקס לצד המילים "לא נדרש". הוא לאפרט, במקום המתאים לכך במסמך, כיצד פעל באותו תאריך - האם ביקר בכתובתה של הנאשמת? האם איש לא נמצא במען? האם השאיר לה הודעה בביתה והפנה את דבר הדואר למסירה ביחידת הדואר? לא ניתן ללמוד מן האישור האם בכלל נערך ביקור בביתה של הנאשמת, שמא היא הוזמנה לסור ליחידת הדואר ולא הגיעה. כמו כן, עובד הדואר כלל לא ציין את פרטיו המלאים על גבי האישור, לרבות שם משפחתו, ולא חתם על האישור כנדרש."

במקרה דנן הוצג אמנם אישור מסירה, אך כל שרשום בו הוא העובדה שחזר כ"לא נדרש". אין רישום של תאריך או חתימה, או כל פרט אחר שיכול היה להעיד על הזמנת הנאשם לסור לדואר. כך שבפועל לא ידוע כלל מתי נשלח דבר הדואר ומתי לא התקבל.

באשר לפלט של מערכת דותן לטעמי אין מקום להתייחס אליו כאל רשומה מוסדית (ראו באריכות האמור בתת"ע 7418-05-15 מדינת ישראל נ' שויקי, מיום 24.8.15) ומכל מקום אין בו כדי להוסיף על החסר באישור המסירה הלאקוני שהוצג.

יתרה מכך מתעוררת שאלה כיצד זה כטענת המשיבה נשלחה ההזמנה לדין לפני למעלה משנתיים ואילו התיק נפתח לראשונה רק ביום 13.4.16 וכלל לא התקיים בו דין בבית המשפט.

אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי הזמנה לדין נשלחה כדין במועד ומשכך אני מורה מחיקת האישום.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים ותבטל מועד הדיון ביומן.

ניתנה היום, י"ט סיוון תשע"ו, 25 יוני 2016, בהעדר הצדדים.